

حسرت نصیب - ابراهیم

شعر: نواب حسن

مقدمه ۱۲۷۴

۱۳۳۷

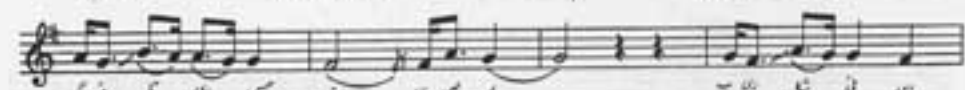

شعر ۱۲۷۴

ز دل لاری دارم

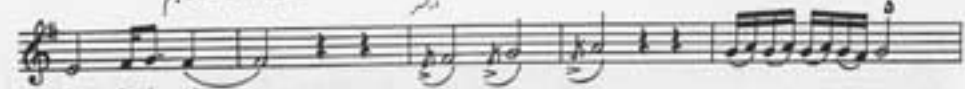
ز غم غم دارم

بازگشت

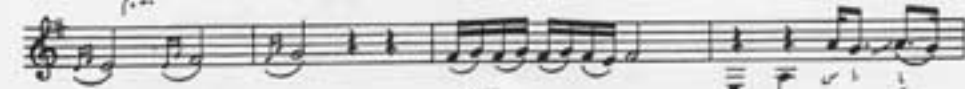
گفتم حسرت نصیب

پایشانی

از نصیب

شعر

از نصیب

مردم من
باشم ز مردم من
چو پری از نام

نام تمام
ایرانی در آستانم

سرگرمم

بنامم
بگون رخ طغنام

بسیار
داین عالم همچون شبنم

بجایمانم
ز غمی
نگساری

مردم من
فغان که جان تیرا سے مردم من

خواهم بجای نگساری

کز
 بهار دلورا
 شبنم گل و خرم
 خوام برگشت
 به شام که خرم
 کز گوی
 ز شام من
 خوام بیدارم
 زان من براد که
 دای ز صبح
 خرم
 دای ز صبح
 ز غمی
 ز غمی
 فغان که جان میزد
 ز غمی دلم من
 Fine